

IV b 1
Kansl
Festif

Till

Universitetets 250-års minne.

Åbo, den 15 Juli 1890.

Det ges ett ord, som i hvarje barm
Ett genljud finner till svar,
Som väcker en känsla, hänförd, varm,
Och sprider glädje och ljus, hur arm
Vår lott än i lifvet var.
Det binder tillsamman fattig och rik
Med oförgängliga band,
Det gör den svage en hjelte lik —
Det ordet är: fosterland!

I dag öfver Finlands bygd det går
Som lösen från bröst till bröst.
Allvarlig och skugghöljd vår framtid står,
Och folkets leende, unga vår
Har vikit för kulen höst.
Hvem lyfter på framtidens slöja? Hvem

Kan tyda de kommande dar,
Och stundens tecken, hvem tolkar dem?
Hvar fins hon, vår ledstjerna, hvar?

Der skimrar bortom seklen
En glans, så klar och fager,
Lik stilla morgongryning,
Och gjuter öfver landet
En mild och vänlig dager.

Det är det ljus, som tändes
I Auras lärosalar,
Af trogna hjertan vårdadt
Det sprider fröjd och lycka
I Suomis väna dalar.

Och hur än öden skifta,
Allt mer sig ljuset sprider
Och blir så folkets styrka,
Dess rikedom och ära,
Dess värn i tunga tider.

Och Suomis folk, det ringa,
Långt mer än andra pröfvadt,
Förtrampadt, sönderslitet
Och ofta, nära döden,
All hjälp, allt hopp beröfvadt,

Föryngradt dock har rest sig
Ur bloden och ur gruset,
Ty fastän allt man tagit,
Man dock ej kunde döda
Dess lifskraft: tron på ljuset.

Det ljus och rätt och sanning
Har på sin fana ristat,
Och därför har det aldrig
Sig sjelf förlora kunnat,
Fast annat allt det mistat.

Du Finlands dotter, du Finlands son,
Ditt land dig kallar i dag!
Du fått från fädren ett heligt lån,
Upp, det i din vård nu tag.
För bildningens ljus till hvar minsta vrå,
I hvar koja dela det ut!
Gå, som till din moder du skulle gå,
Om hon drefves i verlden ut.

Du skulle för hennes skumma blick
Hennes stig göra ljus och klar,
Och hvar på ett hinder du sigte fick,
Du bort från vägen det bar.
Ditt folk är din moder. Omhägna ditt land,
Ty det är din moders hus.
Bygg ej batterier, med vapen i hand,
Men bygg det en mur af ljus!

Bygg trofast, som fädren begynte det.
De ärlige riddersmän,
De visste, att sanning, att ljus och rätt
I verlden skall lefva än,
När välden förgås och de mäktiges svärd
Har rostet och bräckts itu. —
Upp, barn af ditt folk! Åt en efterverld
Detsamma läre ock du!

Rafaël Hertzberg.

Lindgren

mars-30

stufvudstatistiska N:o Tryckeri.

